

VIIMSI KOOLITEATER 10

Viimsi keskkool, Viimsi muusikakool, Ylivieska lukio

Leonard Bernstein

WEST SIDE STORY

Muusikal kahes vaatuses

Ameeriklaste kamp "Reaktiivid"

<i>Riff, kamba pealik</i>	Erko Karna
<i>Tony, tema sõber</i>	Arto Alasuutari
<i>Kismamees</i>	Mikk Tammepõld
<i>Rüblük</i>	Alari Lagle
<i>Väike John</i>	Taisto Toim
<i>Linalakk</i>	Norman Leemets
<i>Ärikas</i>	Kaspar Rižski
<i>Diisell</i>	Lennard Tuulmets
<i>Kitarr</i>	Kristofer Vare
<i>Lõuamees</i>	Olari Püvi
<i>Tiiger</i>	Lauri Hirvesaar

Nende tüdrukud:

<i>Graziella</i>	Teele Ardel
<i>Velna</i>	Tiina Saat
<i>Minnie</i>	Teele Villem
<i>Clarice</i>	Kaisi Kask
<i>Polin</i>	Liis Kuusk
<i>Kambakallike</i>	Kerli Toim

Teised tegelased kambas:

Gerly Preitof, Liisi Nagel, Triinu Linhein, Triin Väljaots, Anett Paul, Kaarel Väljamäe, Tiina Aho (Soome), Arttu Autio (Soome), Olli Autio (Soome), Laura Mattila (Soome), Teemu Kopakkala (Soome)

Puertoriikolaste kamp "Haid"

<i>Bernardo, kamba pealik</i>	Eron Sakur
<i>Maria, tema õde</i>	Dagmar Mäe
<i>Anita, tema kallim</i>	Laura Reitel
<i>Chino, tema sõber</i>	Priit Eek
<i>Pepe</i>	Tony Käsper
<i>Indio</i>	Hendry Vender
<i>Luis</i>	Mihkel Adamson
<i>Argpüks</i>	Paul Stokas
<i>Mäletseja</i>	Rolf Värvi
<i>Juano</i>	Reijo Ivarsoo

Nende tüdrukud:

<i>Rosalía</i>	Kadri Kasak
<i>Consuelo</i>	Jaana Loim, Silvia Rand
<i>Teresita</i>	Mirelle Kõiv
<i>Francisca</i>	Elina Laansalu
<i>Estella</i>	Liis Meriküll
<i>Marguerita</i>	Marit Pruul

Teised tegelased kambas:

Piret Väinsalu, Liis Tiisvelt, Meeli Kangur, Liis Talsi, Meelike Mitt, Carmen Kaarus, Marell Kull, Margus Toomla, Sergio Kasvandik, Kristjan Rosin, Sten Miller

**Viimsi keskkool,
Viimsi muusikakool,
Ylivieska lukio**

Leonard Bernstein

WEST SIDE STORY

Muusikal kahes vaatuses

Idee

Libreto

Laulutekstdid

Tõlge inglise keelest

Laulude tõlge

Jerome Robbins

Arthur Laurents

Stephen Sondheim

H. Luik

V. Rummo

Esietendus 7. veebruaril 2003 Viimsis Spordihallis

<i>Lavastaja</i>	Küllli Talmar
<i>Koreograaf</i>	Raimo Hentunen (Soome)
<i>Tantsuõpetaja</i>	Maido Saar
<i>Dirigent</i>	Kati Suominen (Soome)
<i>Orkestri juhid</i>	Ott Kask
	Kalle Erm
	Jouko Kantola (Soome)
<i>Kunstnik</i>	Kristel Värvi
<i>Kontsertmeistrid</i>	Andrus Kalvet
	Virve Kalvet
<i>Noodigraafika</i>	Rines Takel
	Reet Leinuste
	Irene Ruuse
<i>Solistide õpetaja</i>	Ita-Riina Pedanik
<i>Esinemislava ja lavatehnika</i>	Margus Bachmann
<i>Helitehnika</i>	Jüri Makarov
	Tiit Terask
	Mati Ilger
<i>Valgustehnika</i>	Margus Veer
	Jaanus Kukk
<i>Etenduse juht ja rekvisiitor</i>	Merike Ennomäe
<i>Dekoratsioonid</i>	Sulev Ennomäe
<i>Kostüümid</i>	Armilda Talmar
	Mari-Liis Maasikrand
	Päivi Aittomäki (Soome)
<i>Grimm</i>	Madli Miller
	Tiina Vallaste
	Ene Raidmets
<i>Soengud</i>	Pille-Riin Väinsalu
	Hanna Ennomäe
<i>Projekti juhid</i>	Leelo Tiisvelt
	Urvi Haasma (muusikakool)
	Markus Paavilainen (Soome)
<i>Idee autorid</i>	Pirkko Arjas (Soome)
	Jukka Harvala (Soome)

Teised osalised:

Schrank, politseiohvitser

Rünno Karna

Doctor

Erkki Hartikainen (Soome)

Krupke, politseieinspektor

Antti Löfbacka (Soome)

Koor:

Madli Miller, Marje Mehik, Marlen Einberg, Merlin Hein, Maarit Alas, Ave Schmidt, Keiti Jüris, Kadi Mik, Kadri Kuurme, Kersti Tuulik, Karin Pool, Ronald Korv, Toomas R. Raist, Siim Serka, Tõnis Hallaste

Orkester:

Flööt

Aare Pehka, Kristel Luide,
Henna Salonsaari (Soome)

Oboe

Ahto Normet

Klarnet

Kaisa Kujala (Soome), Helena Tuuling

Altsaksofon

Tarvo Luide, Kristi Hүүdma

Fagott

Mari Kalmet

Metsasarv

Inno-Mart Kont, Peeter Peil

Trompet

Sander Valdmaa, Harri Hannula (Soome),
Mihkel Viirsalu, Taavi Palo, Jürgen Laasik

Tromboon

Antti Näpänkangas (Soome), Jaan Kiiv

Trummid

Tomi Luimula (Soome)

Rütmipillid

Risto Kumm, Mario Kõiv, Madli Daum

Marimbafon

Ville Koskela (Soome)

Vibrafon, süntesaator

Andrus Kalvet

Elektrikitarr

Juho Strömmer (Soome)

Klaver

Leena Paavilainen (Soome)

Viiul I

Ann Kuut, Ulvi Rannala, Mariko Kallas,
Merle Leipalu, Käll Haarde, Maarja Mets,
Gretel Alver, Sigrid Luide

Viiul II

Reet Leinuste, Mariliis-Mirjam Kurg, Kertu Haagen
Mari-Liis Saretok, Krete-Riin Talsi,
Liisa Perijainen, Mariliis Luide, Anneli Alton

Tšello

Eve Pütsepp, Margus Uus

Kontrabass

Marek Mere, Laura Ojala

Leonard Bernstein (25.08. 1918 - 14.10.1990)

L. Bernstein sündis Massachusettsis ja kasvas üles Bostonis. Ta käis kuulsas Bostoni Latin School'is, esines klaverisolistina kooliorkestri saatel, dirigeeris, kirjutas muusikat, lavastas teatrihuvilistega "Carmeni". Hiljem õppis Harvardi ja Massachusettsi Cambridge'i ülikoolis muusikat, filosoofiat ja filoloogiat ning esines üliõpilaslehes ka muusikakriitikuna. On kirjutanud kolm sümfooniat: piibliainelise "Jeremiah" (1944), "The Age of Anxiety" (1949) ja "Kaddish" (1963).

Koreograaf J. Robbinsi idee alusel kirjutas ta 1944. aastal balleti "Fancy Free", mis autori juhatusel tuli Metropolitan Opera lavale. Sellest koostööst valmis veel kaks balletti: "Facsimile" (1946) ning "Dybbuk" (1975). 1944. aastal töötas L. Bernstein koos J. Robbinsiga balleti "Fancy Free" ümber muusikaliks "On the Town", mis esietendus sama aasta lõpul. Balleti muutmine muusikaliks polnud Bernsteini jaoks juhuslik: ka kõigis tema järgmistes muusikalides "Trouble in Tahiti" (1944), "Wonderful Town" (1953), "West Side Story" (1957), "1600 Pennsylvania Avenue" (1976) on balletil oluline koht.

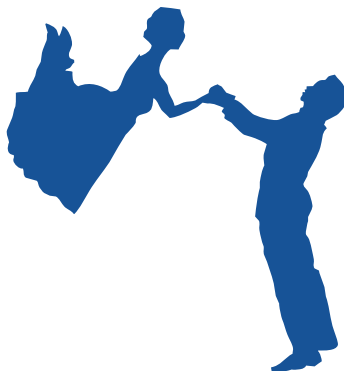
L. Bernstein oli ka ülemaailmselt tunnustatud dirigent. 1943. aastal sai ta New Yorgi Filharmoonikute abidirigendiks, 1958. aastal muusikadirektoriks. Ajavahemikul 1945-69 dirigeeris ta selle orkestriga rohkem kontserte kui ükski teine dirigent. Ka enamik tema helilindistustest on tehtud selle orkestriga.

"Romeo ja Julia" ja "West Side Story"

Idee valada W. Shakespeare'i surematu tragöödia "Romeo ja Julia" kaasaegsesse muusikalivormi sündis Jerome Robbinsil 1949. aastal. Loo esialgne pealkiri oli "East Side Story" ja see pidi keskenduma juudisoost tüdrukuga katoliiklasest itaalia noormehe armastusloole. Bernstein oli aga samal ajal väga hõivatud dirigenditööga ning seetõttu lükkus idee teostamine kuueks aastaks edasi. Mõte paelus aga autorit sedavõrd, et 1955. aastal asus L. Bernstein seda teostama. Juudi ja katoliku usu vaenu idee oli selleks ajaks kaotanud oma aktuaalsuse ning uuteks peategelasteks said Ameerikas sündinud poolakas ning just maale saabunud Puerto Rico tütarlaps ning kogu nende armastuslugu toimus hoopiski New Yorgi West Side'i linnaosas, mis oli eri rahvusgrupe esindavate jõukude tülide poolest kuulus.

Shakespeare'i näidendis vaenutsevad kaks perekonda, "West Side Storys" on tegemist kahe tänavajõugu kokkupõrkega. Tony (Romeo) esindab Ameerika valgeid sisserändajaid, kes tunnevad end ohustatuna uutest immigrantidest, eriti puertoriikolastest. Noorte tänavakambad – Sharkside (Capulettid) ja Jetside (Montecchid) vaheline pingeline väljendub tänavakaklustes. Idealistist Tony usub, et suudab lõpetada selle mõttetute võitluse. Hoolimata headest kavatsustest satub ta kakluse, kui Bernardo (Mercutio) on tapnud tema parima sõbra Riffi (Tybalt). Tony tapab Bernardo ja temast saab tagaaetav. Plaan Mariaga (Julia) põgeneda ei õnnestu. Saanud valetate Maria surmast, annab Tony ennast Sharkside jõugu kätte ja hukub Chino (Paris) kuuli läbi.

Shakespeare'i Julia sureb, kuid muusikali Maria ei ole surma mõistetud. Muusikali autorite arvates oli Maria ellujätmine – elu ilma Tonyta – palju usutavam kui tema enesetapp. Maria on sõnum publikule - ta jääb ellu, süüdistamiseks ühiskonda, ta on kohusetunde hää. Romeo ja Julia saatus oli ette määratud, kuid Tony ja Maria olid pigem sallimatuse, mõistmatuse ja usaldamatuse ohvrid – selliseid ohvreid on toodud aegade algusest.

Muusikali "West Side Story" sünnilugu

Peale aastast tööd "West Side Storyga", kutsus produtsent Crawford 22. aprillil 1957 kõik asjaosalised kontorisse ja teatas, et paneb oma ameti maha. L. Bernstein oli tõsiselt mures: "Ma ei tea, kui paljud inimesed on mind palunud, et ma ei raiskaks oma aega millelegi sellisele, mis ei pruugi õnnestuda – etendusele, mis on täis viha ja koledust." Crawfordi kaastöötaja Roger Stevens innustas meeskonda jätkama. Sel päeval värvas Sondheim abiks oma sõbra Harold Prince'i, kellele ta oli juba enamiku "West Side Story" muusikast ette mänginud.

R. Stevensi toetusel hakkas Prince kohe tööle ja pani paika etenduse valmimise kava. Etenduse jaoks valiti New Yorgi Winter Garden. Robbins tahtis, et Herbert Ross teeks etenduse koreograafia, nii võiks tema keskenduda lavastamisele ja projekti juhtimisele. Prince aga ähvardas ametist loobuda, kui Robbins ei vastuta koreograafia eest. Robbins leebus ja "West Side Storyst" sai muusikal, kus on rohkem tantsunumbreid kui üheski varasemas Broadway etenduses.

Proovid kestsid kogu varasuve. Bernstein jättis välja "võitlevalt agressiivse kooristseeni" muusikali algusest, mida pidid laulma Jetsid ja Sharksid. Ka proloog valmistas raskusi. Bernstein kirjeldas seda kui "miljoneid sõnu hullu-meelselt kiire muusika saatel". Lõpuks loobuti laulusõnadest tantsu kasuks, vile ja sõrmenipsud on ainuke heli, mida koor tekitab esimese viie minuti jooksul. Bernstein kavatses algselt laulu "Somewhere" Maria ja Tony rõdustseeni taustaks. Laurents ja Robbins aga polnud veendunud selle sobivuses. Bernstein ja Sondheim kirjutasid uue dueti "Tonight" ning "Somewhere" jäi teise vaatusesse sissejuhatuseks unistuste balletile.

L. Bernsteini peamiseks ülesandeks oli juhendada orkestreerimist, mis algas juunis koos džässis ja vodevilli spetsialisti Sid Ramini ja Irwin Kostaliga, kes on hiljem meenutanud: "Kui tal oleks aega ohnud, poleks tal meid vaja ohnudki. "West Side Story" on iga noot tema oma." Bernstein ütles kord Kostalile, et ta on nagu svamm: "Ma olen õppinud kõik, mida ma tean, neilt, kellega ma olen kohtunud. Ma õppisin ennast nende ajudesse." Kostal kommenteeris hiljem: "Jah, muidugi. Ta õppis ära kõik selle, mida mina teadsin, kuid mina ei õppinud kunagi ära kõike seda, mida tema teadis."

L. Bernstein ja tema orkestreerijad läksid Winter Gardenisse kohaliku orkestriga tutvuma. Ametiühingu nõudmiste tõttu pidid teatud orkestrandid olema samast teatrist, neid tunti ametlikult kui nn teatrimaja mehi, L. Bernstein kutsus neid Schubertiteks, sest samanimelisele mehele kuulus Winter Gardeni teatrimaja. Kaks maja tšellisti oli pettumus ja Kostal tegi ettepaneku jagada tšellopartii nii, et professionaalsed muusikud mängiksid keerulisema osa ja nn Schubertid pikki noote. Samasugust võtet kasutati ka violapartiis. Bernstein vajus orkestris enam ruumi ka löökpillidele, mida nõudis keerukas džässis- ja ladinaameerikarütmi rikas partituur.

Bernsteini kirjad Tšiilis ema juures viibivale naisele annavad väga täpse ülevaate sellest, mis toimus järgmistel nädalatel kuni "West Side Story" esietenduseni.

19. juuli " Mul on väga paljud tööd, uni on harv õnnistus.--- Me alustasime proovidega esmaspäeval, hirmuvärin kätes, ja partituur ei ole veel lõpetatud. --- Kõik oma ööd teen ma tööd – ei mingit meelelahutust. "

23. juuli " Ma olen sellest kõigest masendatud. Kõiki neid aspekte partituurist, mis mulle enim meeldivad – suured, poeetilised osad – peetakse ooperlikeks. Kas sellel kõigel on mõtet? --- Ma olen närviline ja väsinud. See on viimane show, mida ma kunagi teen. "

3. august " Me mängisime selle täna esimest korda läbi ja probleeme on nii palju, erinevaid, väsitavaid; aga meil on show olemas, ja tõenäoliselt suurepärase show.--- Ma ei maga: kõike tuleb iga päev ümber kirjutada, ja selline on minu elu hetkel. Kujuta ette, esietendus on kahe nädala pärast esmaspäeval. "

Nädal hiljem kirjutab ta viimasel hetkel tehtud muutustest. " Me kirjutasime uue laulu Tony jaoks ("Something's Coming"), see võttis minust viimase.--- See laul päästab Tony tegelaskuju, nii et ta ei ole ainult ilukõnelejast unistaja.--- Mul on shows neli erinevat ametit – helilooja, sõnade kirjutaja, orkestreerija ja töö näitlejatega). See tapab mind, kuid ma olen põnevuses. Sellest võib tulla midagi ebatavalist. "

Etenduse esimene läbimäng oli 10. augustil. Tavaliselt tehti seda ilma spetsiaalse valgustuse ja kostüümideta, aga sel korral olid asjad teisiti, meenutab Arthur Laurents: " Näitlejad tulid lavale Jetsidele ja Sharksidele mõeldud värvides. Nad tegid seda ise ja see oli väga liigutav. "

Teisipäeval, 13. augustil sõitis kogu meeskond Washingtoni. Kaks päeva hiljem kirjutab Leonard jälle Feliciale. " Täna on neljapäev, esietendus on esmapäeval--Orkester mängis eile terve päeva – drill. Meil on üllatavalt hea orkester, nad suudavad mängida seda eriti rasket materjali – ja orkestratsioon on briljantselt välja tulnud. Ma ütlen sulle, et see show võib veel kogu seda agooniat väärt olla. "

Esietus toimus 19. augustil. Robbins määras viimase proovi pärastlõunaks. See riskantne ettevõtmine oli seda väärt. Öhtune etendus oli briljantne. Peale etendust luges Bernstein läbi kõik etenduse kohta ilmunud retsensioonid ja läks hiljem muusikali trupi peole, kus mängis kella viieni hommikul klaverit.

Nädal hiljem läks Bernstein Valgesse Majja lõunasöögile. Ta kirjutab Feliciale: " Kõik rääkisid ainult "West Side Storyt" " Washington Post kirjutab: " "West Side Story" näitab elu selle mitmekülgsuses. Vägivald on mõttetu, kuid Leonard Bernsteini partituur paneb meid tundma seda, mida me ei mõista. " Daily News nentis, et Leonard Bernstein avastas " uue žanri Ameerika teatri lavadel. " Seattle Times'i kriitikud märkisid, et " võib-olla meenutab armastuslugu liiga palju Romeo ja Julia lugu. "

Tiivustatud edust, rääkis Bernstein ajakirjanikele, et ta tunneb ennast nagu pärast oma elu esimest tantsu. Fotograafid pildistasid teda rõõmust hüppavana Rahvusteatri ees. Talle oli just öeldud, et piletid on kõikidele etendustele välja müüdnud. Muusikali edu üheks põhjuseks on kindlasti ka see, et Laurents otsustas kasutada noorte slängi ning tegi Shakespeare'i näidendi süžees rea muutusi. Etenduse kõrgpunkt, kui Maria seisab, relv käes, Tony elutu keha juures, on üks Laurentsi parimatest lisandustest.

J. Robbins kirjutas: "See on Ameerika muusikal. 1950ndate keskpaigas taheti näha, kas meie kõik – Lenny, kes kirjutas muusikale, Arthur Smith, kes kirjutas tõsiseid näidendeid, mina, kes ma tegin tõsiseid ballette ja Oliver Smith, kes oli tõsine maalikunsnik – suudame luua midagi muusikalilava jaoks." Bernstein keeldus oma südames loovutamast muusikali esmast autorlust oma kolleegidele, ta rõhutas: "See etendus on minu laps... Kui kõik läheb New Yorgis sama hästi, kui siiani on läinud, oleme olnud millegi väga suure tunnustajaks ja võib-olla muutnud sellega Ameerika muusikaliteatri nägu."

Kriitik B. Atkinson nentis, et pärast "West Side Story" kirjutamist Bernstein "kapituleerus", kui ta tõmbus Broadwaylt tagasi ja hakkas New Yorgi Filarmoonikute muusikadirektoriks. Tõde on keerulisem. Loominguline koostöö, mida Bernstein oli nautinud Sondheimi, Robbinsi ja Laurentsiga "West Side Storyt" kirjutades, oli liiga intensiivne ja väsitav, et seda igal aastal uuesti kogeda. Nead ei moodustanud ju kindlaskujunenud meeskonda nagu Rodgers ja Hammerstein. "West Side Story" moodustas siiski suurepärase kõrgpunkti Bernsteini helilooja-aastatele.

Kõik tähtsamad lehed olid lavastuse suhtes positiivselt meelestatud. Walter Keller, mees, keda Bernstein väga kartis, alustas oma arvustust kahe kõige enam tsiteeritud lausega: "Radioaktiivne tolm "West Side Storyst" langeb veel täna hommikul Broadwayl alla." Ta aplodeeris "kõige metsikumatele, rahutumatele, erutavamatele tantsukujunditele, mida meil on olnud võimalus näha viimase tosina hooaja jooksul." B. Atkinson Times'ist nimetas lavastust "sügavalt liigitavaks etenduseks ... nii inetu kui linnadžunglid ja ka pateetiline, hoolitsev, andestav... Kõik toetab üldmuljet metsikusest, ekstaasist, valust. See on üks sellistest juhtudest, kui teatriga on seotud inimesed, kes on millesegi süvenenud, ja originaalprojekt ise on parimad. Selle lavastuse teema ei ole ilus, kuid see, mille "West Side Story" sellest teeb, on ilus."

New Yorgi esietenduse päeval Somdheimi poolt Bernsteinile kirjutatud kiri sisaldab mõnes mõttes kokkuvõtte "West Side Story" loost. " "West Side Story" tähendab minu jaoks rohkem kui lihtsalt esimene etendus, isegi rohkem kui privilegeeritud koostöö sinu, Arthuri ja Jerryga. See märgib sõpruse algust, mis, ma loodan, on kauakestev. Sõprus on asi, mida ma annan kellelegi või saan kelleltki harva, aga kui see on midagi väärt, tahan, et sa teaksid, sul on alati minu sõprus. "West Side Story" on suur samm nii sulle, Jerryle ja Arthurile kui ka mulle, ja kummalisel moel tunnen ma sinu üle uhkust... Las see (etendus) tähendab sama palju teatrile ja inimestele, kes seda vaatavad, kui see tähendab meile."

Muusikal oli laval peaaegu kaks aastat (722 etendust), siis läks aastaks ringreisile mööda Ameerika Ühendriike ja naases 1960. aastal New Yorki veel 253 etenduseks.

Film "West Side Story"

Mõte teha muusikalist film küpses tegijate peas niipea, kui oli selge, et "West Side Story" on kassatükk. Bernstein ja Robbins hakkasid tegema koostööd režissöör Robert Wise'iga ning film esilinastus 1961. aastal. Filmi valiti noored näitlejad Nathalie Wood (Maria), Richard Beymer (Tony), Russ Tamblyn (Riff), Rita Moreno (Anita) jt. Kuigi nende näitlemisoskust ei peetud just parimaks, olid nad kõik head tantsijad ning moodustasid kokku suurepärase ansambli.

Lavastusega võrreldes tehti mõned väikesed muutused. Näiteks "I Feel Pretty" tõsteti filmis pruudiriiete poe stseeni. Sondheim kirjutas uued sõnad laulule "America", mille esitasid kõik Sharksid ja nende tüdrukud (lavaversioonis esitas selle laulu ainult neli tüdrukut). Need muutused olid vajalikud selleks, et hoida ülal pinget.

Nii mõnedki osadesse valitud näitlejad ei laulnud filmis ise. Richard Beymerit (Tony) dubleeris Jim Bryant. Sopran Betty Wand laulis sisse enamiku Rita Moreno (Anita) lauludest. Kõige suuremad probleemid olid aga Nathalie Woodi (Maria) dubleerimisega. Marni Nixonit palgati esialgu laulma ainult liiga kõrgeid või kandvaid noote, mida Wood oma vähem koolitatud häälega ei suutnud, tegelikult laulis Nixon hiljem sisse kõik Maria laulud.

Film sai 10 Oscarit, kaasa arvatud parima filmi Oscar 1961. aastal. Varem oli vaid "Ben Hur" suurema saagi saanud (11). Film sai Oscari ka režii eest. See tunnustus läks jagamisele Robert Wise'i ja koreograaf Jerome Robbinsi vahel. Kuigi Wise'i ei ole tavaliselt seotud laulu- ja tantsufilmidega, tegi ta ka teise kuulsa muusikali "Helisev muusika" filmiks ja sai sellegi eest Oscari.

"West Side Story" Viimsis

2001.aasta aprillis saatis Ylivieska lukio õppealajuhataja Pirkko Arjas Viimsi Keskkooli kirja ettepanekuga osaleda Ylivieskas muusikali lavastamises. Vastuse saatmisega oli kiire, sest 15. maiks oli vaja kandideerida Soome Haridusministeeriumi abirahale, mis oleks katnud ka Viimsi õpilaste vastuvõtu Soomes. Viimsi kooliteatri poole ajendas aga Ylivieska lukio inimesi pöörduma see, et nad olid tuttavad Viimsi kooliteatri muusikaliprojektidega ning soovisid meilt abi ja tuge. Ettepanek oli piisavalt intrigeeriv seni taolisi projekte vedanud Leelo Tiisvelti ja Külli Talmari jaoks. Kõigist kahtlustest hoolimata läks jah-sõna Soome poole teele.

2001.aasta septembri alguses eraldas Soome Haridusministeerium abiraha ja koostöö võis alata. Järgneva paari kuu jooksul toimusid läbirääkimised. Novembris saatis lavastaja Raimo Hentunen Viimsisse ka soomekeelse tekstiraamatu. Esilagsest kahte eri keelt kõneleva jõugu ideest loobuti tööprotsessi käigus ja otsustati soome keele kasuks: meie õpilased pidi oma rollid tegema soome keeles. Ka hakkas visualiseeruma see, kui palju ja mil määral Viimsi kooliteater muusikaliprojektis osaleb.

2002. aasta jaanuari lõpul sõitsid Soome esindajad Raimo Hentunen, Jouko Kantola, Kati Suominen, Päivi Aittomäki, Hannu Simi, Markus Paavilainen ja Erkki Hartikainen üheks nädalavahetuseks Viimsisse, et kokku leppida konkreetse aja- ja tegevuskavas. Viimsi poolt olid sel hetkel projektiga seotud Külli Talmar, Andrus Kalvet, Kalle Erm, Maido Saar ning Leelo Tiisvelt. Sellele kokkusaamisele järgnes väga töörohke prooviperiood. Aprillis 2002 sõitsid 21 Viimsi noort Ylivieskasse. Kümne päeva sisse mahtusid nii väsitavad proovipäevad kui ka üheksa etendust. Kohalik ajakirjandus hindas ühistöö tulemust kõrgelt.

Ylivieska etenduste menu oli kindlasti üks põhjus, miks Külli Talmar ja Maido Saar sõandasid muusikali ka Viimsis lavastada, kuigi idee iseenesest oli tegijate peades idanenud juba 1996.aastast. Küpses ka mõte teha seda vastavalminud Viimsi Spordihallis, mis kohe 2003.aasta veebruarikuu esimeseks nädalaks ka broneeriti.

Mullu sügisel alustas kooliteater muusikali jaoks uute liikmete värbamist ja algasid ka proovid. Projekti haarati kooli noortekoor, kes pidi keeruliste tantsunumbrite ajal laval olijaid vokaalselt toetama. Pöördpunktiks sai kindlasti kolmepäevane proovilaager oktoobri lõpus Keila-Joal, selleks ajaks oli selgunud ka projektis osaljate ligikaudne arv. Detsembri esimesel nädalavahetusel sõitsid Eestisse Markus Paavilainen, Erkki Hartikainen ja Arto Alasuutari. Lepiti kokku jätkuprojekti kõikides lahtistes küsimustes ning esmakordselt kohtusid ühistes proovides Tony (Arto Alasuutari) ja Maria (Dagmar Mäe). Jaanuaris järgnes 4-päevane laager Väändras. Laagritevahelisse perioodi jäid lugematud tantsu-, laulu- ja lavakõne proovid.

Detsembris alustasid Kalle Erm ja Viimsi muusikakool tööd orkestratsiooni- ning mängijate leidmisega. See oli kõige keerulisem ja pingelisem etapp, sest lõpptulemusena koosnes orkester Viimsi muusikakooli õpilastest, õpetajatest ja vilistlastest, Kuusalu, Tallinna ja Ylivieska muusikakoolide õpilastest ning professionaalsetest muusikutest.

Viimane etapp projektist käivitus 3. veebruaril, mil saabusid Soome-poolsed projektis osalejad ning käivitus pingeline 4-päevane prooviperiood Viimsi Spordihallis.

"West Side Story" kronoloogia

- 1564** sündis William Shakespeare
- 1594** W. Shakespeare kirjutas tragöödia "Romeo ja Julia"
- 1918** sündis Leonard Bernstein
- 1946** sündis idee teha kaasaegne versioon "Romeost ja Juliast"
- 1949** algas L. Bernsteini ja libretist Arthur Laurentsi koostöö
- 1955** algas Bernsteini ja laulutekstide autori Stephen Sondheimi koostöö
- 1957** "West Side Story" esimene lavastus Broadway teatris "Winter Garden"
- 1960** valmis film "West Side Story", Maria osas Natalie Wood
- 1964** "West Side Story" "Estonias", Maria osas Helgi Sallo
- 1976** "Sel ööl" "Estonias" (läbilõige "West Side Storyst")
- 1986** "West Side Story" Rakvere Teatris
- 1993** "West Side Story" EMA, "Estonia", TPÜ ja AS Aristo ühistööna Tallinna Linnahallis, Maria osas tollaegne Viimsi Keskkooli muusikaõpetaja Tiiu Kütt
- 2001** sündis Ylivieska lukio ja Viimsi kooliteatri ühise muusikaliprojekti idee
- 2002** Ylivieskas etendus kohaliku lukio ja Viimsi kooliteatri "West Side Story", Maria osas Anni Oravakangas ja Liis Meriküll ning Tony osas Arto Alasuutari
- 2003** 7. veebruaril esietendus "West Side Story" Viimsi Spordihallis Viimsi keskkooli, Viimsi muusikakooli ja Ylivieska lukio koostööna, Maria osas Dagmar Mäe ja Tony osas Arto Alasuutari

Projekti teostamisele on kaasa aidanud:

Hilja Hallaste, Hille Eek, Andrus Villemson, Kirsi Rannaste, Kersti Ojassalu, Enn Tammik, Mart Felding, Toomas Hansar, Merle Ameljušenko, Jolanthe Kudeviita, Greta Taniel, Eva Link, Uwe Lüüs, Tiina Pukk, Tiina Sard, Margus Sild, Rein Tiisvelt, Tõnu Toomeoja, Kadri Kandi, Aimi Kasik

Täname sponsoreid:

Kava koostas Kirsi Rannaste
Kava kujundas Annike Laving
Kava trükkis AS ILOPRINT